

SANGRIALA

Anssi Kullberg

SANGRIALA

Titaanien ajan kolmas kirja

Anssi Kullberg

Copyright © 2023 Anssi Kullberg

Kaikki oikeudet pidätetty.

Tämä kirja on fiktiota. Kirjassa esiintyvät nimet, henkilöt, yritykset, paikat ja tapahtumat ovat joko kirjoittajan mielikuvituksen tuotetta tai niitä on käytetty fiktiivisesti. Samankaltaisuudet elävien tai kuolleiden todellisten henkilöiden tahi todellisten tapahtumien kanssa ovat sattumaa. Lukuisia viittauksia olemassa oleviin tarinoihin, myytteihin, kirjoihin, sarjakuviin, animeen, peleihin, runoihin, lauluihin tai muihin kulttuurituotteisiin on käytetty fiktiivisesti osana kuvitteellista tarinaa, sillä jokainen kerrottu tarina sisältää sitä edeltäneiden tarinoiden kulttuurista perimää. Suorien lainausten tapauksessa on alkuperäteksti mainittu. Useampi kirjoittajan ystävä antoi runojaan käytettäväksi tässä tarinassa. Niiden kirjoittajat on mainittu oman mieltymyksensä mukaan joko nimimerkillä tai oikealla nimellä.

© 2023 Anssi Kullberg

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6066-6

Kansikuva: Shutterstock, Bagan

Sisällys

Osa I: Missä maailmamme törmäävät

1. Henkien tie
2. Fusangin rosvot
3. Inkvisiittori
4. Tietön taival
5. Valanta
6. Mana-Mana
7. Öinen merimatka

Osa II: Se pelottaa helvetisti

8. Sormustinkukka
9. Suojapaikka
10. Valkea Nainen
11. Aikakautemme nero

12. Shey Khuludin valloittajamato

13. Mustat siivet
14. Esikuva lankeaa aina
15. Tuomiopäivä
16. Punainen apokalypsi

Osa III: Loppu on kaikki mitä näen

17. Noutajat
18. Hierofantti
19. Häikäisevä valkeus
20. Kuka on Kuka?
21. Julman enkelin nemesis
22. Jäähyväiset Elysionille
23. Mies ja saarensa

Omistettu sankarillisille ystäväilleni, runoilijoille, tarkkailijoille ja tutkimusmatkailijoille niinä sotien, levottomuuksien ja vallankumousten aikoina, joita jaoimme Itä-Euroopassa, Lähi-idässä, Pohjois-Afrikassa, Etelä- ja Kaakkois-Aasiassa tämän elämän eri vaiheissa. Erityisin viittauksin šakki- ja tawila-otteluihin Damaskoksen Rawda-kahvilassa; terassiin, josta avautuivat näkymät Beshmezzinin oliivitarhain yli; vierailuihin erinäisten kaljujen henkilöiden vuoristoissa asuinpaikoissa; sota-ajan maanalaisiin runoiltoihin; aikaiseen kevääseen Qamishlissa ja Hawlerissa; neitsyen vyönsolkeen ja Vastarinnan jättämään viestiin Homsissa; Makilingin, Rutengin, Svanetian ja Khevin vuoripolkuihin; yöhön tiesululla Serbiassa; libanonilaiseen ravintolaan Kabulissa; ensikohtaamiseen maalattujen alkuasukkaiden kanssa paalukylässä Reamin reunoilla sekä haivaaraan Sihanoukvillessä; moniin levottomiin öihin Maidanilla; Zubrivkan retkikuntaan; Qorbusin salaiseen rantaan Cap Bonilla; Antepin sosiaaliseen taloon; Podilin teemestarin taloon; henkien kylään Karibian rannikolla; kuninkaaseen, joka tais-teli moukkiensa rinnalla Quindíon kahvivyöhykkeellä – sekä lukuisiin iltamiin kasslerin ja Dueron viinien äärellä Kurkimäessä.

Sarja käsittää kolme kirjaa:

Titaanien aika
ElySION
SangrIALA

*Haluan elää joka hetken, joka ihmiskunnalla on jäljellä
Siirtyä sukupolvesta toiseen aina viimeiseen saakka
Haluan lasten ja aikuisten muistavan nimeni
Siksi kirjoitan sinulle
Liikkeet sulkevat kerran ovensa
Omistuksia ei kanneta mukana
Yrittäjän minuus ei periydy
Kirjailijat taas elävät ikuisesti
Vaikka vain perheeni muistaisi minut
Ja vain lapseni lukisivat runojani lapsenlapsilleni
Ruumiini on maasta mutta kirjoitukseni ikuisuudesta
Ne muistetaan niin kauan kuin yksikin vielä on elossa
Halusin olla kuolematon
Ja siksi ryhdyin kirjailijaksi*

— David Apolo, 2020

Osa I

MISSÄ MAAILMAMME TÖRMÄÄVÄT

Henkien tie

Ensivalon varhaisina hetkinä kaksi venettä laskettiin alas *Persefonelta*. Meidät oli hälytetty hytistämme hiljaisuudessa, jottei olisi herätetty jokilaivan muita matkustajia, joista suurin osa oli pakolaisia Apionista. Meidän olisi ollut liian vaarallista jatkaa matkaamme Sangrialaa kohti *Persefonella*, sillä aluksen sijainti olisi voitu yhdistää operaatioihin, jotka Vastarinta oli toteuttanut ensin Apionin satamassa ja myöhemmin pahamaineisesti Neidonkanjonissa, jossa Vastarinta oli tuhonnut palatiinien joukkoja Sangrialasta kuljettaneen junan. Satoja hampaisiin asti aseistettuja palatiineja oli huuhtoutunut Janajoen aaltoihin.

Meitä oli veneessä kolmetoista. Mary Darling oli kainalossani. Joella oli viileää ja painauduimme lämpimiksemme lähemmäs toisiamme. Max ja Roland istuivat edessämme olevalla penkillä – pojatkin kieoutuivat tiiviisti viittoihinsa. Brynhilde ja Zoria olivat heidän kanssaan. Pitkän matkamme aikana olin nähnyt, kuinka pojat ja tytöt olivat pariutuneet – Brystä oli tullut Maxin tyttö ja Zoria oli liimautunut Rolandiin jälleennäkemisestään lähtien. Bryn punainen tukka hulmusi avoimena varhaisessa tuulenvireessä, kun taas Zoria kätkeytyi harmaan huppunsa alle, yrittäen olla näkymätön.

Meidän penkkimme jakoi neljäs pari, professori Itikainin nuoret assistentit Chaira ja Vixen. Tiedemies itse istui veneen perässä yhdessä vastarintakomentaja Ramezin kanssa, joka oli pysynyt huomiota herättävän vaiteliaana Neidonkanjonin tapahtumien jälkeen. Viirusilmäiset veljekset Turhan ja Kunhan käyttelivät airoja. *Hopeisen hymyn* tavernoitsija Lohengrin istui kokassa, tähystäen tarkkaavaisesti lähestyvää rantaa.

Näin, että toinen laivalta lasketuista veneistä oli jo saapumassa kylän laituriin. Laiturilla seisoi vastassa mies lyhty kädessään. Antoi merkkejä. Vastarinnan paikallinen agentti epäilemättä. Keski-ikäinen vahvarakenteinen mies, jolla oli mustat vaatteet ja samanvärisen lieri-hattu. Venemiehet tervehtivät häntä ja ohjasivat sitten laiturille kahdeksan sotavankia – jokeen suistuneesta junasta pelastettuja palatiineja. Vangit olivat nyt siviilivaatteissa. Ymmärsin, että Vastarinnan oli siirrettävä nämä miehet *Persefonelta*, jottei heitä löydetäisi alukselta, mikäli se kohtaisi jälleen jokipalatiinien partion. Vain viattomat pakolaiset jatkaisivat nyt matkaansa jokilaivalla Sangrilaan – kapteeni Kittin Apionista lastaaman harmittoman rahdin kera.

Palatiinivangit oli jo marssitettu pois laiturilta meidän veneemme saapuessa. Kunhan loikkasi ulos, alkoi sitoa köyttä. Lyhtyä pitelevä lierihattuinen mies oli yhä laiturilla ja ojensi kätensä Lohengrinille ja Turhanille, kun nämäkin hyppäsivät veneestä.

”Tämä mies on Lukas”, sanoi Ramez veneen perästä. ”Meikäläisiä. Hän tulee olemaan myös vaunuajurimme.”

Ramez oli unohtanut kertoa meille, että matkustaisimme vaunuilla. Olin kuitenkin kärsivällinen. Kaikki ajallaan.

”Sopisiko teiltä pyytää kyytiä meillekin?” kysyi professori Itikain ja puhdisti silmälasiansa pyöreitä linssejä jokiveden pisaroista. ”Minulle ja kahdelle assistentilleni. Me olemme näet matkalla Sangrilaan ja tämä seikkailu, johon päädyimme, oli aika odottamaton.”

”Tottahan me voimme tilaa tehdä”, vakuutti Ramez, ”noin sivistyneelle seuralle.”

En ollut varma, olisivatko luonnontieteilijä ja hänen ketunpentunsa parhaassa turvassa meidän takaa-ajetussa seurassamme, mutta Ramezinhan olisi luullut tietävän sen paremmin kuin kenenkään.

”Mikä tämä kylä on?” kysyi Roland, joka oli jo laiturilla ja ojensi herasmiehen kätensä Zorialle.

”Sitä sinun ei tarvitse tietää”, sanoi Ramez ensin. Sitten hän kuitenkin kohautti olkiaan. ”Tai mikäs siinä. Paikka on nimeltään Survil. Hedelmätarhureiden siirtokunta. Joitain viininviljelijöitäkin. Meidän

kannaltamme paras asia täällä on, että suurin osa asukkaista on sukua keskenään eikä vasikoi toisistaan. Kunniakysymys.”

”Voi, me olemme kuulleet Survilista!” intoili Vixen. Hän käänsi sukupuoliroolit vastoin perinteitä olemalla laiturilla ensin ja avustaen poikaystävänsä. ”Tämä on viimeinen kylä ennen kanjonia ja siten Henkien tien päätepiste! Siis päätepiste Sangrialasta katsoen.”

”Henkien tien?” minä kysyin. Nyt myös minä ja Mary olimme päässeet laiturille.

”Joen vartta seuraten täältä aina rannikolle ja Sangrialaan saakka kulkee tie”, selitti Itikain. ”Ei mikään valtatie, mutta maantie nyt kuitenkin. Se polveilee monien kylien ja temppelien kautta. Siksi kai sitä kutsutaan Henkien tieksi.”

Chairo ja Vixen tuntuivat hiljaisesti haltioituneilta tämän tien valitsemisesta. Kihisivät ja kuhisivat innossaan, kuiskailivat toisilleen tarinoita, joita tiestä kerrottiin. Aiemmin he olivat käyneet Sangrialassa vain pari kertaa, aina rautateitse. Itikain myhäili liikuttuneena apulaistensa ilosta. Entisaikaan, ennen rautatien rakentamista, joki ja Henkien tie olivat olleet ainoat kulkuväylät Sangrialan ja sisämaan välillä.

* * *

Survilissa meillä oli muutama tunti aikaa pysähtyä aamiaiselle ja lastata tavaraa kahteen hevosvaunuun. Killie oli järjestänyt ne valmiiksi – tapasimme hänet pian sen jälkeen, kun *Persefonen* veneet olivat palanneet ja jokilaiva jatkanut matkaansa. Aamiainen oli tomuisesta kylänraitista sivussa olevan turvatalon suojaisessa puutarhassa. Kuulin, että Killie oli ratsastanut koko yön Neidonkanjonista Surviliin meidät tavoittaakseen. Kuulin myös, että maahijoukot olivat jatkaneet etelään ratsastaen hippaareilla, Elysionin tasangoilla yleisesti esiintyvillä pienillä ja ketterillä kavioeläimillä.

Survil toi mieleeni Supan, ensimmäisen Elysionissa näkemämme ihmiskylän. Tämäkin kylä sijaitsi järven rannalla ja sen ympäristön

vehreys toi tervetulleen vaihdoksen kanjonissa näkemiimme karuihin maisemiin. Seudulla oli paljon hedelmäpuutarhoja – oli helppo nähdä, että ne muodostivat kylän pääelinkeino.

Hedelmäntäyteisen aamiaisen päättyessä Ramez oli jälleen suorittanut muodonmuutoksen. Hän oli taas muuntautunut vanhaksi mieheksi, parrakkaaksi ja silmälasipäiseksi, ja varmuuden varalta hänellä oli taas myös ponchonsa ja harmonikkansa, jotka olimme nähneet hänen saapuessaan pelimannin valepuvussa. Nella-neidin tervetuloon Apionissa.

Yllätyksekseni Tengri-apina jäi Ricon ja laivalääkäriin. Ramez selitti Sangrialan olevan täynnä vakoojia, ja heidän tiedustelunsa olisi parempaa kuin kylissä, joten Tengri uhkasi paljastaa hänet valepuvustaan huolimatta. Sen tilalle tuli Ramezin uskollinen ratsu Senki. Jotenkin se oli tehnyt koko matkan Lymystä – jossa olin sen viimeksi nähnyt – tähän alajuoksun kylään, aivan kuin kaikki olisi seurannut jonkinlaista nerokasta käsikirjoitusta. Luultavasti Killie oli ratsastanut sen tänne koko matkan Neidonkanjonista, sillä olin tullut tähän mennessä tietämään, että punapää oli yksi Ramezin lähimmistä miehistä.

Ramez tarkasteli meitä arvioivin silmin. Hän hyväksyi nyökkäyksin reissussa rähjäntyneet viittamme ja muut vaatteemme, jotka meillä oli ollut yllä sitten Apionista lähdön, mutta pysähtyi kapteeninhattuuni ja puisti sille päätään.

”Liian selvä tuntomerkki”, hän huomautti. ”Riisu se, ystäväiseni.”

Otin vastahakoisesti rakkaaksi tulleen hatun päästäni. Ymmärsin Ramezin ajatuksen – vakooja Azrael oli kuvaillut kapteeninhattuani raporteissaan Adlerille ja moni muukin vastustaja oli nähnyt sen matkamme varrella. Prinssi Senin kortti ei enää ollut sen sisällä, vaan – oletettavasti – Maxin vyöhön viillettyssä salaisessa taskussa. Olin kuitenkin luvannut, etten menettäisi hattua enää.

”Sillä on tiettyä tunnearvoa minulle”, sanoin.

"Pane se reppuusi tai jotain", Ramez mutisi valepukuunsa sopivalla vanhan miehen äänellä, heilauttaen kättään kärsimättömästi. Nou-datin tuota järkevää neuvoa.

Saattueemme koostui kahdesta pienestä vaunusta – joista kumpaan-kin mahtuisi neljä matkustajaa sisälle ja lisäksi kaksi ajurin penkille. Lisäksi neljä suojelijaa ratsastaisi ympärillämme – yksi edessä, kaksi sivuilla ja yksi perässä. Ratsastajat olivat Killie, Turhan, Kunhan ja Brynhilde. Killien oli ollut tarkoitus ratsastaa Ramezin kuuluisalla Senkillä, mutta Bry pyysi ja vetosi sieviä silmiään räpytellen, kunnes Ramez antoi periksi.

"Ehkäpä nuoren sankarittaremme ajatuksessa on mieltä", mutisi vastarintakomentaja, nostaen pystyyn etusormensa vasta omaksu-massaan vanhan viisaan roolissa. "Senki on usein hankala miehille. Muille kuin minulle, tietysti. Minulle ja kaksosille." Bryn silmät lois-tivat etuoikeudesta, mutta Ramez oli muistuttanut itseään kak-sosista ja lisäsi nopeasti: "Ottakoon Jumalatar vastaan Miguelin kai-kella kunnialla, mitä Valhallassa on tarjolla. Tai mihin me elysiolaiset sankarit sitten menemmekään jättäessämme Elysionin."

Seurasi lyhyt hiljaisuus, ennenmin harras kuin kiusallinen. "Hän oli sinun kaimasi, tiedäthän", Ramez lisäsi sitten, osoittaen minua. "Mi-guel, Mikael, Michael... Arkkienkeli oikealla puolellani. Hänen piti olla se, joka löisi lohikäärmeen kahleisiin."

Tunsin kuin minun olisi pitänyt sanoa jotain lohdutukseksi, joten sa-noin: "Rico on kai lyhennös Ricardosta, oletan. Niin kuin Rikhard Lei-jonamieli. Hän on yhä täällä, toinen veli Leijonamieli. Lääkäri sanoi, että hän selviäisi."

"Oi, sinä muistutat mieleeni...!" Bry huudahti yhtäkkiä, ja me kään-nyimme katsomaan häneen. Hän oli jo noussut valkean ratsun sel-kään ja istui siellä suorana ja ylväänä. "Valkealla Naisella oli nimi sille paikalle. Nangijala. Sepä se oli. Paikka, johon sankarit menevät Ely-sionin jälkeen. Nangijala on Sangrialan taivaallinen kaksoiskau-punki. Kaupunki, jota ympäröivät ruusun ja hunajan väriset pilvet. Aina kaunis, ikuisesti ihana."

Se tyttömäinen innostus, jonka olin Bryssä nähnyt Mah-saarella, oli palannut. Pohdin, miksi hänen kertomansa tarina kuulosti jotenkin tutulta minulle, mutten kyennyt palauttamaan sitä mieleeni. Kaupunki pilvissä? Niin kuin Atlantis oli kaupunki aalloilla. Saattoiko Nangijala itse asiassa viitata Laputaan, titaanien avaruusasemaan, joka oli jossain planeetan ilmakehän yläpuolella?

"Kaupunki, jolla on Jumalattaren kasvot", muisti Vixen lapsuudestaan. "Se on saanut nimensä muinaisesta tarinasta, joka kertoi leijonasydämisistä veljeksistä."

"Kuulostaa Miguelin ja Ricon arvoiselta paikalta", sanoi Bry räpyttäen vihreitä silmiään.

Ramez katsoi Brynhildeen. Max hymyili Brylle, joten Ramezkin pakkotti kasvoilleen hymyn, mutta se oli kaukana hänen entisestä, levestä valloittajan hymystään. Näin varjon asettuneen hänen valepukuisille kasvoilleen.

Valepukuinen Ramez asettui ensimmäiseen vaunuun yhdessä professori Itikainin, Vixenin ja Chairon kanssa. Etummaisen vaunun ajurina toimi se roteva paikallinen vastarintamies, joka oli esitelty meille Lukasim nimellä. Jälkimmäisessä vaunussa matkustimme minä, Mary, Max, Roland ja Zoria, mutta yhden meistä pitäisi vuorolleen istua ylhäällä ajurin penkillä yhdessä Lohengrinin kanssa, joka toimi toisen vaunun ajurina.

* * *

Zoria oli kiivennyt Lohengrinin viereen ennen kuin kukaan meistä toisista ehti tarjoutua paikalle.

"Älkää mulkoilko minua", tyttö tiuskaisi. "Tarvitsen tuulta puhaltamaan kasvoilleni. Ja vähän yksinäisyyttä." Hän veti harmaan hupun takaisin päätänsä peittämään ja tuijotti suoraan eteensä, kuin ei olisi nähnyt meitä enää.

"Oikein", myhäili Lohengrin, joka tuntui olevan erinomaisella tuulella tuona päivänä. "Meidän lyhytkasvuisten täytyy pitää yhtä."

"Minä mikään lyhytkasvuinen", protestoi Zoria. "Ja minä olen tap-pava. Huolehdi sinä, Grin, vain omista asioistasi."

Lohengrin muikisteli. Me muut kiipesimme sisään vaunuun.

"Mikä tytölle tuli?" kysyi Max vienolla virneellä.

"Älä huoli", sanoi Roland mietteliäänä. "Zoria on okei. Tarkoitan, kyse on Dovakinin kuolemasta."

Ja siitä, mitä Dovakin oli sanonut Rolandille ollessaan kuolemaisil-laan, minä lisäsin mielessäni. Lohikäärmeistä. Dovakin oli huolehti-nut Zoriasta surmattuaan tätä orjana pitäneet merirosvot. Hän oli käytännössä ollut tytölle kuin isä. Vanha vastarintataistelija oli kaa-tunut ase kädessä pelastaessaan meitä piiritetystä kauppahuoneesta Jokisatamassa. Viimeisissä sanoissaan Dovakin oli puhunut myös rakkaudesta – että sillä oli väliä ketä rakasti, ja kuka rakasti sinua. Hän oli tiennyt, että Zoria ja Roland tunsivat toisensa saarelta saakka ja rakastivat toisiaan. Siksi hän oli uskonut tytön Rolandin käsiin, vaikka tiesi, kuka Roland oli. Tai siis – kuka hänen aiempi inkarnaa-tionsa oli. Mutta tuona aamuna minä en halunnut muistuttaa meitä kaikesta siitä, mitä Dovakin oli sanonut. Tai siitä, mitä kaikkea Zoria oli joutunut näkemään ja kokemaan jo ennen Dovakinin kuolemaa.

* * *

Maantie ei ollut paljoa kummempi kuin se, jota olimme matkusta-neet Anayn ja Apionin välillä, mutta hyvin ajettavissa hevosvaunuilla ja kyllin hyvä jopa automobiileille. Ero oli nyt ympäröivässä maise-massa. Sitä eivät enää hallinneet valtavuus ja villi luonto, vaan kesy-tetty maatalousmaisema – peltoja siellä ja hedelmäpuutarhoja täällä. Joki, joka todennäköisesti ruokki alueen kastelujärjestelmiä, ei voi-nut olla kovin kaukana. Se virtasi kuitenkin nyt hitaasti ja rauhalli-sesti, viimeisellä taipaleellaan halki Elysionin tasankojen ennen kuin saavuttaisi valtameren Sangrialassa.

Jokin piti meitä vaiteliaina vielä vierieessämme kylän läpi, ohittaes-samme suuria puita ja niiden alle asetettuja penkkejä, joilla vanhuk-

set istuivat ja vahtivat meitä perin uteliaina. Vartiopaikalla paikallinen ajuri Lukas huusi jotain parille ruskeaviittaiselle kylävartijalle, ja niin jätimme Survilin taaksemme ilman enempää välikohtauksia.

Kylän ulkopuolella näimme hetken ajan joen. *Persefone* ei enää ollut näkyvissä. Pian ympärillämme oli vain aaltoilevia peltoja, joita katkoivat siellä täällä pensasaidat ja pienet metsiköt. Pelloilla työskentelevillä talonpojilla oli auringolta suojaavia leveälierisiä hattuja – joillain aasialaistyyliä riisipeltohattuja, toisilla taas meksikolaisten sombrerojen kaltaisia.

Kun olimme turvallisen matkan päässä kylästä, tunsimme itsemme vapautuneemmiksi puhumaan. Vaunun sisällä olimme vain me neljä – minä ja Mary yhdellä puolella, Max ja Roland meitä vastapäätä. Vaunu oli ahdas ja nytkyi pienimmistäkin töyssyistä.

"Kuinka me saamme työtöt haltuumme sitten kun olemme Sangrialassa?" minä kysyin pojilta. En odottanut heidän tietävän, halusin vain kuulla heidän ajatuksiaan.

"Sinullahan on yhä Hierofantin kirje", sanoi Roland. "Sillä täytyy olla merkitystä."

"Mutta entä jos työtöt ovat yhä Red Lefuet'n hallussa?" minä kysyin, huolissani. "En ole erityisen innokas tapaamaan häntä uudelleen. Otaksuakseni ei Marykään."

"Me hoitelemme kyllä Lefuet'n jos tarpeen", sanoi Max, juuri niin varmana itsestään kuin olin tullut hänet tuntemaan. "Me tunnemme sen roiston nyt. Hän ei ole voittamaton."

"Toivoisin voivani olla yhtä luottavainen kuin sinä", minä sanoin.

"Ei sinun tarvitse olla", Max vastasi. "Voit jättää luottavaisuuden minun huolekseni. Ole sinä minun puhuva kotisirkkani – omatuntoni."

"Jos minulla on yhtään jäljellä itselläni", huokasin. "Ilman Maryä..." aloitin, mutta Mary keskeytti minut:

"Sinä olet hyvä mies ja omatuntosi on vahva", hän sanoi. "Niin olette tekin", hän ilmoitti pojille. "Tämä maailma se on, joka on julma ja epäoikeudenmukainen."

"Siksi te tulette takaisin saarellemme", Max sanoi itsevarmasti hymyillen. "Saatte uuden alun. Paremman."

Vaunujen kolistessa eteenpäin minä ajattelin asiaa. Halusin uskoa, että Mah-saari oli parempi paikka kuin Elysion. Siellä ei ainakaan olisi jatkuvaa sota, eri sääntökuntien juonittelua ja valtataistelua. Ei ihmiskauppaa, ei korruptiota. Minä ja Mary rakentaisimme oman pienen kotimme. Meillä olisi pojat ystävinämme. Auttaisimme ja tukisimme toisiamme. Luottaisimme. Olin pelännyt, mahtoiko Mary edes haluta tulla kanssamme saareen. Vaan olihan hän juuri sanonut tämän maailman olevan julma ja epäoikeudenmukainen. Eikä hän ollut sanonut mitään vastaan Maxille, joka niin varmana oli ilmoittanut meidän muuttavan heidän saarelleen.

Vilkaisin vieressäni istuvaan Maryyn. Hänen aistikas siluettinsa piirtyi ulkona leviäviä kullankeltaisia peltoaukeita vasten. Hän katseli maantien varsilla avautuvaa maisemaa omiin ajatuksiinsa vajonneena. Rakastin häntä juuri sellaisena. Parvittain tummanpuhuvia lintuja, jotka näyttivät jonkinlaisilta hanhilta, nousi mustavalkoisille siivilleen ja lensi peltojen yli. Kaukana pellon laidassa näkyi kivistä ja piikkipensaista kasattu karjasuoja ja siellä kaksi peltotöihin käytettyä tasankotarvasta. Muistin Brynhilden kertoneen, että Janan alajuoksun tasangot olivat Elysionin ruoka-aitta.

Oliko koko ajatus saarelle palaamisesta vain lapsellista haihattelua? Mah-saari oli nuoruuden maailma. Partiopoikien leiri. Elysion oli aikuisten maailma. Elysion oli sitä, mitä ihmiset oikeasti olivat. Julmia ja epäoikeudenmukaisia. Joku aina omaksuisi Lefuet'n paikan. Joku nousisi Herttuaksi ja joku toinen johtaisi väkivaltaista vastarintaa hänen tyranniaansa vastaan. Olisiko se väistämätöntä myös Mah-saarella, kun pojat kasvaisivat aikuisiksi? Olinhan nähnyt jo kaikki merkit: oli eripuraa, oli kateutta, valtapelejä, monenlaista epäluuloa. Mustasukkaisuus oli nostanut päätään heti kun olimme tuoneet Bryn Tukikohtaan.

Katsoin vastapäätäni istuvia nuorukaisia silmiin ja mietin, mah-toivatko he aavistaa, mitä mietin. Huomasin arvostavani heitä entis-täkin enemmän. Ei ollut helppoa johtaa muutaman kymmenen teini-pojan laumaa yksinäisellä valtamerisaarella. Asiat olisivat voineet Mah-saarella olla paljon huonomminkin kuin olivat. Olinhan minä lu-kenut Goldingin *Kärpästen herran*. Ja pojatkin olivat – olin nähnyt sen heidän kirjastossaan, muiden saariseikkailujen joukossa. Suur-mestari oli ollut kaukaa viisas varustaessaan heidän kirjastonsa. Hän ei ollut tuputtanut pojille opettavaisia klassikoita, mutta hän oli var-mistanut, että ne olivat hyllyissä saatavissa silloin kun saarelaisia it-seään huvitti niitä lukea.

Se vei ajatukseni taas synkempiin muistoihin. Mitä oli tapahtunut ka-donneille pojille? Kuka oli surmannut Suurmestarin ja lukinnut Mi-rin lentolaiteaseman yhdyskäytävään? Missä olivat luokallinen kou-lutyttöjä, jotka olivat olleet minun ja Maryn vastuulla? Entä ne tytöt, jotka Valkea Nainen oli vienyt pois saaresta? Yhden jälkimmäisistä olimme löytäneet – Zorian, joka nyt istui ylhäällä ajurin penkillä Lo-hengrinin kanssa. Tapaisimmeko loput Sangrialassa? Kohtaisim-meko kenties itsensä Valkean Naisen?

Sitä ajatellessani katseeni kohtasi Rolandin katseen. Valittu veljeni katseli minua vihreillä silmillään ja sillä hetkellä muistin väläyksen Kaiken Alun huipulta. Siellä olin alkanut vakuuttua hänen olevan Xa-vier Landorf. Mutta hän oli silti myös veljeni. Se, jota minulla ei ollut koskaan ollut lapsena. Mitä hyvänsä Mir olikaan antanut ymmärtää Landorfin tehneen, ja mitä hyvänsä Dixon oli tehnyt täällä Elysi-onissa, Roland oli silti veljeni, enkä halunnut menettää häntä. Tämä kahdeksantoistavuotias ei ollut vastuussa aiemman inkarnaationsa teoista.

”Me löydämme Valkean Naisen”, sanoi Roland juuri sillä hetkellä, ja hänen silmänsä olivat yhä uppoutuneet omiini. Kuin olisin nähnyt niissä heijastuman naagan silmistä silloin kun Prinssi Sen skannasi ja tunnisti meidät. Mutta katsoessani tarkemmin näin oman kuvajai-seni. ”Valkea Nainen jätti meidät lähtiessään saarelta. Mutta hän on Sangrialassa. Me tiedämme sen. Hänen täytyy auttaa meitä. Valkea Nainen on hyvä, hurmaava. Totta kai hän auttaa meitä.”

Mikael Corvin matkustaa kohti Sangrialan pyhää kaupunkia Henkien tietä pitkin. Matkakumppaneinaan hänellä on rakastettunsa Mary Darling, kaksi nuorta veljeskuntalaisliittolaistaan, huppupäinen teinityttö, viisas luonnontieteilijä, suureellinen vastarintakomentaja, hopeahampainen tavernoitsija, nuoripari sekä neljä soturia saattajinaan. Seurue kohtaa matkallaan rosvojoukon, maahiheimoja, kyläläisiä ja salakuljettajia, ennen kuin lopulta saavuttaa Sangrialan.

Elysionin mystisessä pääkaupungissa matkalaisia odottavat sekä palatsien ja temppelien loisto että sodan kauhut, kun Synkeän Herttuan, Hierofantin ja Vastarinnan välinen valtataistelu kulminoituu sääntökuntain sodaksi pääkaupungin kaduilla, kapakoissa ja kabineteissa. Vaikka tilanne näyttää ajoittain toivottomalta sankariemme kannalta, heillä näyttää olevan kaupungissa myös salattu suojelija. Kaikki ei ole sitä, miltä se näyttää, ja monella tarinan henkilöistä vaikuttaa olevan omia pyrintöjään tapahtumien taustalla. Kaupungin kohtalo on vaakalaudalla, kun dramaattiset ja pelottavatkin tapahtumat vyöryvät eteenpäin, kuljettaen sankareita vääjäämättömään yhteenottoon lopullisen vastustajansa kanssa.

Sangriala on Titaanien aika -trilogian kolmas ja viimeinen kirja.

